

ซินฉ่ง

บทนำ

เสียงดังสนั่นกลางดึกปลุกให้หลันเจียวหุ่ยสะดุ้งตื่นจากความฝัน
นางลี้มตาอันสะลึมสะลือทั้งสองขึ้น เห็นสายฟ้าที่ทำให้ทุกอย่างสว่าง
วาวราวกับกลางวันขึ้นมาชั่วขณะ ฟาดเป็นทางอยู่นอกหน้าต่าง

ฝนกำลังจะตก... ฝนฟ้าคะนอง

ก่อนฝนตกก็จะมีลมพัด... ลมอันบ้าคลั่ง

สายลมแรงกระแทกหน้าต่างห้องของนางจนเปิดออก บานหน้าต่าง
เหวี่ยงไปถูกแจกันดอกไม้ที่วางอยู่ริมผนังตกลงมาแตกเป็นเสียง ๆ จนเกิด
เสียงดังสนั่นปลุกให้นางตื่นเต็มตัว

นางรู้สึกหนาวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน... ไม่เพียงแค่นำหน้าต่างที่เปิดอยู่
ประตูปวงก็รู้ว่าเปิดออกมาตั้งแต่เมื่อใด สายลมพัดกระหน่ำเข้าสู่ห้องนอน
ราวกับคลื่นระลอกใหญ่ซัดสาด ดูประหนึ่งว่ามันต้องการจะม้วนเอาทุกสิ่ง
ทุกอย่างรอบตัวนางไปจนสิ้น

"ถึงเฟิง..." ตอนนี้นางเฟิงจะค้นพบว่าข้างกายของนางก็ว่างเปล่าด้วยเช่นกัน สามิที่เฟิงจะแต่งงานกับนางได้ไม่นานหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

มิน่าเล่านางถึงได้หนาวถึงเฟิงนี้ ไม่มีเขาคอยให้ความอบอุ่น จะไม่หนาวได้หรือ

ดึกคืนเที่ยงคืน ถึงเฟิงไปไหนกันนะ

เงามืดหนึ่งแวบผ่านหน้าต่างไปอย่างรวดเร็ว ความกังวลผุดขึ้นในใจของหลันเจียวหญ่อย่างอดไม่ได้ นางรีบสวมเสื้อแล้วลุกขึ้น มุ่งหน้าไปตามทิศทางที่เงาร่างสีดำนั้นหายไป

คุณทาสีตระกูลหลันไม่เคยเจ็บปวดเช่นคืนนี้มาก่อน เจ็บวังเวงราวกับสุสาน

ก่อนหน้านั้นขอเฟิงนางกระแอมเบาๆ สาวไข่นอกประตูก็จะรีบวิ่งเข้ามาอย่างลนลาน ทว่าคืนนี้สาวไข่ที่ต้องเฝ้าเวรในยามดึกไม่รู้จะไปอยู่เสียที่ไหน ทั้งที่คุณหนูใหญ่อย่างนางมาถึงระเบียงทางเดินแล้วกลับไม่มีป่าวสักครึ่งคน มาคอยปรนนิบัติ

"อ้า..."

ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงกรีดร้องอันโหยหวน นอกจากเสียงลมแล้วนี่เป็นเสียงคนเพียงเสียงเดียวที่ได้ยิน

ในคุณทาสีมีเสียงคนกรีดร้องได้อย่างไรกัน หรือว่านางหลุดไปเอง หลันเจียวหญ่หยุดตัดสินใจเดินตามเสียงนั้นไป เสียงร้องคล้ายกับว่าดังมาจากเรือนตะวันออก และเรือนตะวันออกก็คือห้องนอนบิดามารดาของนาง

ในสวนดอกไม้มีดสนิท นางแทบจะมองไม่เห็นทางเดิน จึงได้แต่อาศัยแสงจากสายฟ้าชี้นำทิศทาง

นางจำได้ว่าเคยกำชับว่าไฟว่าเวลากลางคืนไม่ต้องประหยัดให้มากนักก็ได้ ที่ใดที่ควรจุดโคมไฟก็ต้องจุด วันนั้นมันอะไรกัน เหตุใดจึงไม่มีแสงไฟเลยแม้แต่นิดเดียว

ทันใดนั้นขาของหลันเจียวหญู่ก็เกี่ยวเข้ากับอะไรบางอย่าง ทำเอานางล้มลงกับพื้นอย่างไม่ทันระวังตัว

สายฟ้าอันเจิดจ้าเส้นหนึ่งฟาดผ่านหัวฟ้าอีกครั้ง นางกรี๊ดร้องออกมาอย่างอดไม่ได้เนื่องจากบนพื้นมีผู้หนึ่งนอนอยู่

คนที่เห็นได้ชัดว่าได้ตายไปแล้ว

พริบตาที่แสงจากสายฟ้าสว่างวาบขึ้น นางก็เห็นสภาพอันน่าสยดสยองบนใบหน้าของผู้ตายอย่างชัดเจน... รอยแผลจากกระบี่ฟาดยาวจากหว่างคิ้วตรงลงมาถึงคาง คมกระบี่กรีดจนเกิดรอยเลือดเป็นแอ่งลึก ดวงหน้าที่เคยพริ้มพรายเมื่อยามมีชีวิตแทบจะถูกผ่าออกเป็นสองส่วน

ชั่วพริบตาที่แสงจากสายฟ้าสว่างวาบขึ้นนั้น... นางจำผู้ตายได้!

นั่นคือเสี่ยวอวี๋ สาวใช้ต้นห้องของนาง

เสี่ยวอวี๋ตายแล้ว! ใครฆ่านาง

ท่ามกลางลมพายุที่พัดอย่างบ้าคลั่งนั้น หลันเจียวหญู่ได้กลิ่นคาวเลือด มันฉุนยิ่งนัก ฉุนจนทำให้อยากอาเจียน... มันพัดมาจากฝั่งตะวันออก

กลางสังหารณ์ไม่ตีเริ่มกลายเป็นความกลัวที่บีบคั้นหัวใจ นางไม่คิดอะไรมากอีกแล้ว รีบวิ่งตะบึงไปทางที่พักของบิดามารดา

ดวงตาของนางคุ้นเคยกับความมืดแล้ว ตอนนี้ต่อให้ฝั่งตะวันออกไม่มีแสงไฟ นางก็พอจะมองเห็นได้รางๆ

ตรงหน้า...นางเห็นคนจำนวนมาก

ดูเหมือนว่าป่าวไฟร้ทั้งหมดในคฤหาสน์ต่างก็รวมกันอยู่ที่นี้
ทว่าพวกเขาล้วนแต่ล้มลงกับพื้น ทุกคนก็เหมือนกับเสี้ยววี ชากศพ
กองเรียงราย ไม่รู้ว่าถูกใครสังหารอย่างไรลุ่มเสียง
มีเพียงสองคนเท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่
คนทั้งสองที่ยังมีชีวิตยืนประจันหน้ากันอยู่ รักษาทำยีนนิ่งเอาไว้
หากว่าสามารถเลือกได้ หลันเจียวหญ่ก็ปรารถนาให้ตนไม่ต้องมา
เห็นฉกานี้ไปตลอดกาล เมื่อสายฟ้าเส้นสุดท้ายลั่นเบรียงอยู่เหนือศีรษะของ
นาง นางก็รู้สึกราวกับว่าทั้งร่างถูกฟาดให้แหลกเป็นผุยผง
สายฟ้าเส้นนี้สว่างเจิดจ้าเป็นพิเศษ
ภาพเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าก็เห็นได้อย่างชัดเจนเป็นพิเศษเช่นกัน
หนึ่งในผู้ที่ยังเหลือรอดชีวิตอยู่ก็คือบิดาของนาง
แต่เพียงชั่วครู่เดียวเขาก็ล้มลง สิ่งที่พุงให้เขายังยืนหยัดอยู่ได้ก่อน
หน้านี้ก็เป็นเพียงกระบี่เล่มหนึ่งที่เสียบทะลุร่างของเขาเท่านั้น!
ยามนี้ผู้ที่ถือกระบี่กระบะขากอาวุธกลับอย่างรุนแรง บิดาของนางก็ยอม
จะต้องสิ้นชีพล้มลงเป็นธรรมดา
และนาที่ที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของนางใกล้เข้ามานั้น ผู้ที่ถือกระบี่ก็หัน
ศีรษะกลับมาด้วยความประหลาดใจ ทำให้นางได้เห็นโฉมหน้าของเขาอย่าง
ชัดเจน
ถึงจะไม่มีสายฟ้าเมื่อครู่ ถึงแม้ว่าดวงตาทั้งคู่ของนางจะจมอยู่ในความ
มืดมิด นางก็สามารถรู้ได้อย่างแจ่มแจ้งจากรูปร่างว่า...เขาคือใคร
นางและเขาใกล้ชิดสนิทสนมกันมากเหลือเกิน... ตลอดเคล้ำกันอยู่
บนเตียง สนิทแนบชิดจนแทบจะกลายเป็นคนคนเดียวกัน...

ซินฉ่ง

ก่อนหน้านี้เขาคือสามีที่เพิ่งแต่งงานกับนาง ฮวาถึงเพียง
ทว่าหลังจากคืนนี้เป็นต้นไป เขาได้กลายเป็นศัตรูที่สังหารหมู่คนใน
ครอบครัวของนางไปแล้ว!

7

เล่ากันว่าในจวนของซีเจิงอ๋อง สิ่งที่น่ากลัวที่สุดหาใช่อาวุธอันแหลมคม
ในมือขององครักษ์ไม่ หากแต่เป็นแมวขาวตัวหนึ่ง

เหตุใดแมวขาวตัวนั้นจึงได้น่ากลัวกว่าอาวุธอันแหลมคมในมือของ
องครักษ์กันนะ

คำตอบคือเพราะว่ามันเป็นแมวของพระชายา

ตั้งแต่พระชายาซีเจิงอ๋องกลับไปอยู่บ้านของมารดาที่ซังโจวชั่วคราว
แมวตัวนี้ก็ไร้เจ้าของ แล้วมันก็เริ่มเกกมะเหรกเกเร ทำตัวตามอำเภอใจ
เรื่อยมา

มันเป็นแมวที่ยากจะต่อกรด้วย นอกจากพระชายาแล้ว คนทั้งหลาย
ในจวนอ๋องต่างก็ไม่มีใครสามารถกำราบมันอยู่ และก็ไม่มีใครกล้าไป
กำราบ ทุกคนได้แต่มองมันวิ่งเล่นอยู่ทุกวัน ไม่รู้ว่ามันทำลายวัตถุโบราณ
อันล้ำค่าที่หายากแตกไปกี่ชิ้น และก็รู้ว่ามันชวนผ้าปักราคาแพงขาดไป

ก็ฝันแล้ว

ตอนที่เฉียวซินเจอแมวดัวนี้เป็นครั้งแรกก็เป็นตอนที่มันกำลังอาละวาด
อยู่พอดี

วันนั้นนางเฟิงจะปักผ้าห่มมงคลลายมังกรหงส์ผืนหนึ่งเสร็จ แล้ว
เจ้าแมวก็ก็นอนเข้ามา

มันกระโดดขึ้นไปอยู่บนผ้าห่มลายปักของนางราวกับได้พบที่นอนอัน
อุ่นสบาย กลิ้งไปกลิ้งมาอย่างดีใจจนออกนอกหน้า ส่วนเล็บเจ้ากรรมก็ตะปบ
ลงไปบนด้ายทองที่ปักเป็นปีกหงส์เป็นระยะๆ ไม่นานนักปีกหงส์ก็ดูราวกับ
ขนร่วงกลายเป็นปีกนกขนโกร๋น

"เสียไป...เสียไป..."

สาวใช้ในงานผู้มีหน้าที่ดูแลแมวรีบตามมาติดๆ และเมื่อได้เห็นภาพ
ที่เกิดขึ้น นางก็นิ่งตะลึงไปชั่วขณะ เกิดความรู้สึกอยากตายขึ้นมา

ผ้าห่มมงคลลายมังกรหงส์ผืนนี้เตรียมไว้เพื่อถวายให้องค์จักรพรรดิ
และอัศวมเหสีที่จะเสด็จลงมาตรวจการณ์ทางใต้ แต่ยามนี้กลับถูกเจ้าแมว
ทำลายจนย่อยยับไปเสียแล้ว...แน่นอนว่าเบ๊องบนจะไม่ลงโทษเจ้าแมวดัวนี้
แต่จะคาดโทษนางที่เป็นผู้ดูแลแมวต่างหาก

หลังจากยี่นงงันอยู่ชั่วครู่ สาวใช้ก็เริ่มร้องไห้โฮๆ

"ร้องอะไรเล่า รีบอุ้มมันลงมาสิ!" ป้าอวีผู้เป็นแม่บ้านยื่นสั่งสอนอยู่
ด้านข้าง

สาวใช้เข้าไปอุ้มเจ้าตัวป่วนอย่างเฟิงจะรู้สึกตัว ใครจะรู้ว่าเจ้าตัวป่วน
คล้ายกับต้องการจะป่วนให้ถึงที่สุด มันร้อง 'เหมี้ยว' พร้อมกับแยกเขี้ยวอยู่
แล้วก็ยื่นกรงเล็บข้างหนึ่งออกมาข่วนมือเรียวขาวจนเลือดออก จากนั้นก็

อาละวาดบนผ้าห่มต่อรากับว่านับแต่จะไปจะยึดที่ตรงนั้นเป็นบ้าน

"โอ้เอ๊ย จะทำอะไรดีละเนี่ย" ป้าอวีเองก็หมดหนทางแล้วเช่นกัน

เมื่อแมวมองพระชายาตัวนี้อะลวาทขึ้นมา ก็มีเพียงพระชายาผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถเรียกให้มันเชื่อฟังได้

เสียดายที่ตอนนี้พระชายาอยู่ไกลถึงขังใจ

"ให้ข้าลองกล่อมมันดู" ยามนี้ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

ผู้พูดก็คือเจียวซินนั่นเอง นางลุกขึ้นมาจากหลังแท่นปักอย่างช้า ๆ เดินไปยังที่ที่เจ้าแมวกำลังทำตัวอันธพาลอยู่ แล้วก็แผยรอยยิ้มอันอ่อนหวานออกมา

"เสียวไป รีบลงมาเถอะ แล้วข้าจะให้เจ้ากินปลา" เจียวซินกางแขนทั้งสองข้างออก พุดกับแมวด้วยเสียงเล็กเสียงน้อยราวกับกำลังโอ้เด็กทารก

"แม่นางเจียว ไม่มีประโยชน์หรอก มันไม่ฟังเจ้าหรอก" ป้าอวีถอนหายใจ

"ไม่แน่มันอาจจะฟังก็ได้นะคะ" เจียวซินตั้งใจแน่วแน่ นางเข้าใกล้เจ้าแมวมากขึ้นเรื่อย ๆ

"ระวังนะ มันจะข่วนเจ้า!" ป้าอวีร้องเตือนอย่างตื่นตระหนก

เจียวซินไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย นางแลบลิ้นทำหน้าที่ทะเล้นแล้วใช้มือทั้งสองรวบเจ้าแมวดูนั้นเข้ามาในอ้อมอก

"ว้าย..." ผู้คนที่อยู่รอบ ๆ ต่างก็กลัวจนหลับตาลงราวกับคดีฆาตกรรมสองขวัญกำลังเกิดขึ้นต่อหน้า

พวกนางต่างพากันรอฟังเสียงกรีดร้องของเจียวซิน ทว่ารออยู่นานสองนานก็กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

พริบตานั้นในห้องก็เงียบลง...เงียบสนิท

ทุกคนต่างพากันล้มตาศึ้นด้วยความประหลาดใจ ด้านข้างหน้าต่างที่เปี่ยมไปด้วยแสงอาทิตย์อันอ่อนโยนมีภาพอันงดงามปรากฏอยู่ในภาพมีหญิงงามนางหนึ่งกำลังอุ้มแมวขาวที่ว่อนนอนสอได้ง่าย มือบางลูปหัวของมันอย่างแผ่วเบา เจ้าแมวหรีตาลงด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม ขนสีขาวของมันพองออกราวกับก้อนไหมกลมๆ ที่น่ารักก้อนหนึ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่งพวกนางถึงเฟิ่งจะพบว่าทุกอย่างตรงหน้าหาใช่ภาพลวงตาไม่ หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

แม่นางเจียวซินผู้กล้าหาญสามารถปราบพยศแมวที่น่ากลัวยิ่งกว่ากระป๋องแผลมคมตัวนี้ได้ราวกับปาฏิหาริย์ แถมยังใช้เวลาเพียงแค่ชั่วพริบตาเท่านั้น

"สวรรค์!" ป้าอวี่อุทานด้วยความตกตะลึง "แม่นางเจียวซิน เจ้า...เจ้าทำได้อย่างไรกันนี่!"

"ข้าถูกชะตากับสัตว์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วค่ะ" นางตอบอย่างยิ้มแย้มราวกับว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นเพียงเรื่องที่สามารถจัดการได้อย่างง่ายดายเรื่องหนึ่งเท่านั้น จากนั้นนางก็ส่งเจ้าแมวดินให้สาวใช้พร้อมทั้งกำชับ

"ลูบหัวของมันต่อไป อย่าเพิ่งหยุด ขอแค่ไม่หยุดลูบหัวมัน มันก็จะหลับตาต่อไปเรื่อย ๆ"

สาวใช้รีบพยักศรีษะแล้วก้มหน้าก้มตาทำตาม ในที่สุดก็สามารถเชิญเทพแห่งภัยพิบัติตัวป่วนออกไปได้เป็นผลสำเร็จ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเจียวซินก็กลายเป็นบุคคลสำคัญที่ผู้คนทั้งหลายในจวนอ่องต่างก็ให้ความยำเกรง เดิมทีนางเป็นเพียงหญิงปักผ้าที่จ้างมาช่วยงานชั่วคราว แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นเทพผู้ช่วยชีวิตที่มาโปรดคนทั้งหลาย

ในจวน ทุกครั้งที่แมวขาวเริ่มอาละวาด ทุกคนก็จะมาขอร้องไห้ นางไปช่วย เพื่อเอาใจนาง ป้าอวีจัดห้องนอนส่วนตัวอย่างดีให้นางพัก ในระหว่าง ที่นางทำงานมักก็ขยักของว่างเลิศรสชนิดต่างๆ ไปให้ จุดตะเกียงที่สว่าง ที่สุดให้ มอบสิทธิพิเศษแก่นางอย่างที่ว่าข้างปักคนอื่นเห็นแล้วได้แต่มองตาม ตาปริบๆ

วันนี้เป็นวันที่เจียวซินได้รับสิทธิพิเศษเช่นนั้นเป็นวันที่สิบ

นางทำงานปักจนถึงดึกตื่นเช่นเคย พอถึงยามสามนางถึงได้เก็บ เข็มปักลาย ส่วนป้าอวีผู้เป็นแม่บ้านยกของว่างยามดึกมาให้นางด้วยตนเอง เหมือนทุกวัน นางวางถ้วยบัวลอยถ้วยแดงร้อนๆ ไว้ข้างมือของเจียวซิน

"แม่นางเจียว งานที่เจ้าปักช่างสวยเสียจริง" เมื่อเหลือบตาไปเห็น ลายดอกโบตันที่ยังปักไม่เสร็จบนแท่นปัก นางก็ขมไม่ขาดปาก "ยายแก่ อย่างข้าส่งเกตมาหลายวันแล้ว ทำไมของที่คนอื่นปักถึงได้ดูที่เอ่ๆ แต่ที่เจ้า ปักกลับดูมีแสงมีเงาราวกับมีแสงอาทิตย์สาดส่องอยู่ ช่างสมจริงมีชีวิตชีวา เหลือเกิน"

"ท่านป้าชมเกินไปแล้วค่ะ" เจียวซินแยมยิ้ม "คงจะเป็นเพราะด้ายที่ ข้าใช้มีสีมากกว่าคนอื่นอยู่สองสามสีกระมัง"

"คนอื่นก็ใช้สีไม่น้อยอยู่นะ"

"แต่ข้าชอบใช้ด้ายสีเข้มและสีอ่อนปักผสมเข้าด้วยกัน เช่นนี้แล้วลาย ที่ปักออกมาก็จะมีมิติสว่าง ดูประหนึ่งมีแสงสาดส่องอยู่"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง" นางพยักหน้า "มิน่าเล่าถึงได้ดูสมจริงถึง เพียงนี้ แม่นางเจียว เจ้าช่างเป็นยอดฝีมือในการปักผ้าเสียจริง นี่เจ้าคงเรียน มาหลายปีแล้วกระมัง"